

ců a já doufám, že díky tomu se jednou konečně vymaním z jejich stínu.

Po každém těžce vybojovaném zápase cítím obrovský nával adrenalinu a všepohlcující hrdosti.

Je proto pochopitelné, že jsem byl cestou k autobusu doslova v sedmém nebi, protože nejenže právě skončil nejlepší zápas v mé kariéře na střední, ale také jsme vyhráli mistrovský titul města Chicaga. Zrovna jsme porazili našeho největšího soupeře, Centre Prep. Tenhle titul sice nebyl tak prestižní jako ty celostátní, ale přesto jsme měli báječný pocit, protože jsme se domů vraceli jako vítězové.

Na konci vstupní haly se o zeď opíral Quinton de Haas, jejich hvězdný útočník, který se už čtyři roky držel na špičce. V okamžiku, kdy jsem ho míjel, zvedl oči a naše pohledy se setkaly.

„Skvělá hra,“ řekl jsem, protože on skutečně hrál dobře. Až na několik úletů, po kterých skončil na trestné lavici, protože se choval spíš jako začátečník než jako uznávaný špičkový hokejista. Ale já ho nechtl provokovat.

Naneštěstí pro mě stejně vybuchl.

Chytil mě za košili, a než jsem stačil zareagovat, přitiskl mě na stěnu. Jakmile jsem si uvědomil, co se právě stalo, podíval jsem se mu do očí.

„Nezačínej s těmi kravinami, Reede.“ Evidentně zuřil. Tvář měl zkřivenou vzteky a vělo to v něm.

Jeho vznětlivost není nic nového – hlavně tedy na ledě. Byl to jeden z nejtvrďších soupeřů, proti kterým jsem za posledních třináct let hrál. Jeho návaly vzteku jsem už párkrát zažil přímo z první ruky. Vztek v něm roste a roste, až nakonec exploduje.

Stejně jako tentokrát.

Chytil jsem ho za zápěstí a pokusil se uvolnit z jeho

sevření. Marně. Zat'ál jsem mu prsty do šlachy a naštvane se na něj podíval. „Doprdele, máš nějaký problém?“

Přitiskl mi předloktí na hrudní kost a ještě víc na mě přitlačil. Jeho ledově modré oči byly plné nezkrotného vzteku. „Ty seš můj zsranej problém. Přijdeš sem s tím svým *skvělá hra* a chováš se jako namachrovaný blbeček.“

Snažil se mě naštvat, ale nefungovalo to.

Na rozdíl od něj jsem měl svoje emoce pod kontrolou. Rozhodně jsem nevybuchl pokaždé, když mě něco rozčílilo.

Také proto jsem nereagoval tak, jak očekával. Zasmál jsem se. „Skutečně? To byl kompliment. Tak to tak ber. A teď zmiz.“

„Mám zmizet?“ zopakoval nevěřičně. Stáhl obočí, které bylo stejně tmavé jako jeho vlasy, a zamračil se. „Ty chceš, abych *zmizel*, když oba dobře víme, že vítězství mělo patřit nám?“

Tentokrát jsem se neubráníl výbuchu smíchu. Myslel to vážně? Naklonil jsem se k němu, i když mi bylo jasné, že dráždím hada bosou nohou. „Vítězství patří týmu, který si to zaslouží.“

„Nebo týmu, kterej podplatí rozhodčí.“

Jeho tvrzení mě překvapilo. „Cože?“

„Jo, slyšels dobře,“ pokračoval. „Vsadím se, že tatíček strčil funkcionářům do kapsy malej dárek. Jen aby se ujistil, že s námi v téhle sezoně neprohraješ a nepošpiníš tak rodinné jméno.“

Při jeho slovech mě zamrazilo v zádech.

Protěžování příbuzných není nic neobvyklého, ale mě se to nikdy netýkalo. Rozhodně ne tak, jak naznačoval.

Mnohokrát v životě jsem si přál, abych nebyl příbuzným hned dvou hokejových legend. To, že mě uči-